

РЕШЕНИЕ

№ 7270

гр. София, 15.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 47 състав, в публично заседание на 08.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Катя Аспарухова

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Кирил Димитров, като разгледа дело номер **9189** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административно-процесуалния кодекс(АПК) вр. чл. 87 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ).

Образувано е по жалба А. К. Г. гражданин на И. срещу РЕШЕНИЕ №1927 от 28.08.2020г. на зам.председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1, т.2 вр. чл. 8 и чл. 75, ал. 1, т. 4 от ЗУБ вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия.

Жалбоподателят твърди, че обжалваното решение е незаконосъобразно, защото е допуснато съществено процесуално нарушение. На първо място се визира, че е имал молба друга държава да разгледа искането му за статут –а именно Ш., където са били подадени молбите за закрила на семейството му –съпругата и трите му деца. Подчертава се, че липсва произнасяне за компетентната държава, което е съществено процесуално нарушение. На следващо място –се оспорва преценката за бежанската история на лицето. Изразява се несъгласие с извода, че причините за напускане на И. са от битов и личен характер. Жалбоподателят не е съгласен и с констатацията, че има противоречия в бежанската история. Заключават се, че фактите не са изяснени. Оспорват се и изводите касателно преценката за липса на основания за предоставяне на хуманитарен статут. Твърди се, че ако лицето бъде върнато ще се наруши и чл.4 от ЗУБ, тъй като има опасност да бъде изложен на нечовешко отношение. Твърди се, че в страната по произход има безогледно насичие. В съдебно заседание се допълва, че

има преди издаването на решението – предоставена закрила на съпругата му и трите деца от шведските власти вкл. има позоваване на представено психологическо становище, че лицето принадлежи към уязвима група. С оглед изложеното – се моли да се уважи жалбата.

В съдебно заседание жалбоподателят чрез адв.И. и лично поддържа жалбата сикато моли да се уважи.С оглед новопредставените доказателства за предоставен статут от Ш. на съпругата и децата му –моли решението да се отмени и преписката да се върне за ново разглеждане. Представя писмени защита.

Отвратната страна – зам.председателят на Държавна агенция за бежанците при МС, чрез юр.П. оспорва жалбата и моли да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че за да бъде определена компетентна страна – е следвало лицето да не отггля искането си, както и да има съгласие от съпругата му, което е липсвало. По същество намира констатациите за липса на основания за предоставяне на хуманитарен и бежански статут за правилно.

Представителят на СГП изразява становище за неоснователност на жалбата и моли да се отхвърли.

Административен съд София град, I отделение, 47 състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С молба вх.№РД09-В-321 от 04.06.2020г.на РПЦ-С. А. Г., от мъжки пол, [дата на раждане] , в Ч. обл.С., И., гражданин на И., етническа принадлежност кюрд, вероизповедание – мюсюлманин сунит, семейно положение-женен, ЛНЧ [ЕГН], с лични данни снети от шсфьорска книжка, копие от свидетесво за гражданство и решение на медицинска комисия- е поискал закрила.

За да постанови отказа, ответникът е приел, че с лицето са проведени 2 интервюта от 19.06.2020г. и от 05.08.2020г. като при първото е наведено обстоятелството, че има компетентна друга държава. При второто интервю е дадено съгласие РБ да разгледа молбата. Посочено е, че лицето е заявило, че е напуснало И. м.02.2020г. легално с паспорт за Турция, където е останал около 3 месеца. Заловен е нелегално да преминава българо-румънската граница при В., с заявена крайна цел- Ш., където са съпругата и децата му.Твърди, че е напуснал И., защото е имал проблеми свързани с работата му на полицаи и най-вече, че е предал свои корумпирани колеги през м.11.2019г. пред съдия. Получавал е заплахи, няколко пъти са идвали да го арестуват в дома му, но е успял да се крие, както и е имало опит да отвлекат децата му. От приятел е разбрал, че ще бъде арестуван, поради което след укриване – е решил да напусне страната. На база изложеното – ответникът е приел, че няма основания за предоставяне на бежански статут по чл.8, ал.1 от ЗУБ, тъй като не се сочат данни за преследване, основано на религия, раса, националност, политическо мнение или принадлежност, няма преследване по смисъла на чл.8, а.4 от ЗУБ. Твърди се, че сочените проблеми с властите не кореспондират с легалното напускане на страната, което според ответника, навежда на недоверие на бежанската история. Визира се, че ако е преследван от силите за сигурност на И. – е щял да бъде задържан от граничните власти. Посочено е, че целта да напусне И. с оглед заявената му цел- да достигне до Ш. – може да се разглежда като емигрант по смисъла на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, че „мигрантът е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, поради което не е бежанец“. Подчертава се, че лицето не е имало проблеми свързани с

етноса му, като също не е кредитирано копие от медицинско решение по причина, че е копие и молителят не знае кога е издаден документа. Според лицето е издаден през 2016, 2017 или 2018г., а визира, че атентатът е бил 2017г.. Допълва се, че не е бил задържан или арестуван, че е работил и пътувал свободно. Направен е и извода, че няма предпоставки за приложението на чл.9, ал.1 от ЗУБ и предоставяне на хуманитарен статут. Не са установени обстоятелства да бъде изложено лицето на реална опасност от тежки посегателства или унижително или нечовешко отнасяне или наказание. Подчертано е също, че лицето не е заявило срещу него да има наказателно преследване или репресия, не е застрашено от изтезание, нечовешко или унижително отнасяне. Посочено е, че от справка за актуалната обстановка в И. на ДМД от 10.07.2020г. не се установяват разширенията, дадени в тълкувателното решение на СЕС от 17.02.2009г. по дело С 465/07г.. Сочи се, че има около 500 убити цивилни лица към м.12.2019г., свързани с протестите срещу властта. Не се отричат злоупотребите и това, че съгласно материал на Световната банка – страната е в деликатна ситуация, има фискална криза, има срив на цените на петрола. Допълнително световната пандемия има отражение, макар правителството да полага усилия за стимулиране на заетостта и други мерки. С оглед изложеното – ответната страна е направила извода, че животът в страната е сравнително безопасен, атентатите са спорадични, поради което причините за напускането на лицето са от личен характер. Посочено е, че не е декларирано членове на семейството на лицето да имат предоставен статут, поради което молбата за закрила изцяло е отхвърлена.

В СЪДЕБНОТО производство са представени нови доказателства. На първо място е представено решение от 07.08.2020г. от Миграционната служба на Ш., видно от което на съпругата на жалбоподателя и трите им деца –се предоставя право на пребиваване, но не се предоставя декларация за статут на бежанец, но се предоставя декларация за статут на алтернативна защита.

На второ място – е представено психологическо становище, изготвено от Фонд „Убежище, миграция и интеграция“, видно от което по споделено от лицето – същото е било свидетел на експлозия през 2006г., при което пред очите му двама мъже стават на въглен. Посочено е, че е преживял стрес и при следваща експлозия 2007г., когато вече е пострадал-най вече долните му крайници, впоследствие на което претърпява множество операции и над година се лекува. Сочи се, че това е стрес за лицето, както и факта, че е разделен със семейството си и изпитва вина, не може да заспи, страда от това, че е настанен с много хора в една стая /7 лица/. Направено е заключението, че стресът не е изживян и че лицето спада към уязвима група –към лицата преживяли психическо и физическо насилие, като е развил дългосрочни психически последици на травматичен стрес. Следва да има подкрепа от семейна среда и съответна терапия.

ПРИ ТАКА УСТАНОВЕНАТА ФАКТИЧЕСКА ОБСТАНОВКА СЪДЪТ НАМИРА ОТ ПРАВНА СТРАНА СЛЕДНОТО:

Жалбата е подадена в срок от активно легитимирано лице и същата е процесуално допустима. Разгледана по същество е частично основателна.

На първо място се установява, че на ответника от Председателя на ДАБ със №03-392/30.06.2020г. /л.25/ са му делегирани правата да издаде оспорения акт, поради което е налице компетентност във връзка с чл.75, ал.1 от ЗУБ.

При издаването е спазена предвидената в закона писмена форма и не са допуснати в тази връзка съществени нарушения.

Не са допуснати и процесуални нарушения във връзка с искането на лицето молбата

му по произход да бъде разгледана от друга държава-членка. Видно от молба на лицето от 19.06.2020г. на л.47 същият е заявил, че иска молбата му за закрила да се разгледа от шведските власти с оглед на обстоятелството, че там е налице висяща процедура, свързана с членовете на семейството му. На 31.07.2020г. обаче лицето е подало ново становище, че е съгласен молбата му да бъде разгледана от ДАБ- л.38. Не се кредитира изявлението на адвоката на жалбоподателя, направено по същество, че лицето е било манипулирано, за да подаде тази втора молба. Изложеното е твърдение, неподкрепено с никакви доказателства. В действителност – тези молби са налични по преписката и мотивацията за същите е лична, но при оказан натиск би следвало да има някаква индикация. Например лицето е можело да се откаже от втора си молба, да заяви, че не я поддържа и т.н.. Същата е по преписката и задължава съда, подобно на административния орган да зачете последиците ѝ. Трябва да се маркира, че с решение №20-115-134 от 16.06.2020г. на Г. е била назначена адв.Д. за предоставяне на правна помощ /л.52/, поради което ако е имало опит за манипулация – лицето е имало съответната възможност да сподели и за реагира. С оглед това не се споделя становището на адв.И. вкл. в писмената защита, че е нарушена процедурата по Регламент 604/2013

за установяване на критерии и механизми за определяне на държавата членка, компетентна за разглеждането на молба за международна закрила, която е подадена в една от държавите членки от гражданин на трета държава или от лице без гражданство. Съгласно глава III компетентната държава членка се определя по йерархични критерии като при семейство приложим е чл.10, който разписва, че когато има член на семейството с молба за закрила преди да е взето по същата решение – то при писмено съгласие на заинтересованите лица тази страна разглежда молбите. В този аспект се възприема становището на ответника, че следвало да има и съгласие от съпругата на жалбоподателя, но преди оттегляне на неговото съгласие – формално не са били предприети никакви действия по молбата му.

По отношение на отказа да се предостави бежански статут, съдът напълно споделя аргументите на ответника. Съдът намира, че е правилен извода на административния орган за липсата на материално-правните предпоставки за прилагане на чл. 8, ал. 1 от ЗУБ. Съгласно цитираната разпоредба статут на бежанец в РБ се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение.

В рамките на производството кандидатът за закрила не е заявил причини, които да обосноват наличието на основателен страх от преследване по смисъла на чл.8, ал. 1 от ЗУБ. Единствените мотиви изложени в интервюта са свързани с това, че е бил преследван от силите за сигурност с оглед това, че е бил свидетел срещу свои корумпирани колеги, но правилно ответникът не е споделил в тази част историята на лицето. Обосновано е констатирано, че жалбоподателят легално е напуснал страната, а ако е имал конфликт със службите по сигурност – това не е можело да се случи. Също така съдът намира, че ако се кредитира казаното от жалбоподателя вкл. и за застрашената сигурност на семейството му- би следвало същото първо да напусне страната, а не обратното. Още повече, че изнася данни, че два пъти се опитвали да отвлекат децата му. При тази хипотеза никой родител не би ги оставил, за да замине легално за Турция. Също така твърди, че заплахи е получавал на телефона на съпругата си, поради което не е логично – и нея да остави, ведно с децата, преди да е

гарантирал и тяхното напускане относно което нищо не споделя, а само, че е след неговото. В тази връзка се споделят и констатациите на ответната страна, че се касае за емигрант, а не за бежанец по смисъла на Наръчника по процедури и критерии за определяне на статут на бежанец на Службата на ВКБООН, видно от която - „мигрантът е лице, което доброволно напуска страната си, за да се засели другаде, поради което не е бежанец“.

Приема се, че правилно е преценена и актуалната справка за страната по произход, като в тази връзка са констатирани проблечи в И., отделни, но инцидентни атентати, но не е установен вътрешен конфликт, както и няма данни за безогледно насилие. В тази връзка се споделя доводите в решението, че не се установяват разширенията съобразно пълзящата скала -т.39 на решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г., както и т.31 на решение от 30.01.2014г. по дело С-285/12г./, които са свързани с това, че когато лицето изтъква основания, свързани с личното му положение, то това намалява вероятността на ситуация на безогледно насилие и реална опасност следваща от самото му присъствие в подобна страна т.е колкото по –способен е молителят да докаже, че е специфично засегнат поради присъщи му обстоятелства, свързани с личното му положение, толкова по-ниска е степента на безогледно насилие.

От друга страна – трябва да се съобрази, че за да се приложи чл.15, б.в от Директива 2004/83 ЕО не само следва да има въоръжен конфликт /външен или вътрешен/, но и трябва да е достигнал толкова висока степен, че да има сериозни основания да се счита, че лицето като се върне самото му присъствие ще го постави в реален риск от заплахата. Видно и от решение от 17.02.2009г. по дело С-465/07г. /Е./, - съществуването на тежки и лични заплахи за предоставяне на субсидиарна закрила може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилно лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхната територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Във връзка с преценката за хуманитарен статут –съдът констатира, че съгласно чл. 9, ал. 8 от ЗУБ хуманитарен статут може да бъде предоставен и по други причини от хуманитарен характер, както и поради причините, посочени в заключенията на Изпълнителния комитет на върховния комисар на Организацията на обединените нации за бежанците. Видно от новопредставените писмени доказателства- на съпругата на жалбоподателя и техните три деца е предоставена субсидиарна закрила. Това решение е постановено преди оспореното, ответникът е бил наясно, че има подадено заявление за закрила пред шведските власти, поради което е бил длъжен служебно при изясняване на фактите – да изиска информация за наличието на произнасяне по тези заявления. След като не е изпълнил задължението си по чл.7 и чл.9, ал.2 от АПК – и е направил погрешната констатация, свързана с това, че трябва лицето да декларира, че има членове на семейството му с предоставен статут, то е постановил незаконосъобразно решение в посочената част.

Следователно – жалбата е неоснователна в частта против решението за отказ да се предостави бежански статут и е основателна в частта за хуманитарен статут, поради което в тази връзка следва да се върне преписката на ответника за ново произнасяне вкл. с преценка на новопредставените доказателства за предоставен хуманитарен статут на семейството му в Ш., както и за преценка за принадлежността на

жалбоподателя към „уязвима група“ по смисъла на §.1 т.17 от ДР на ЗУБ. Във връзка с последното по преписката е представена на л.41 решение на медицинска комисия от 15.07.2018г., с което на лицето е определен 50 на 100 нетрудоспособност вкл. и поради това, че има ампутация на втория, третия и четвъртия пръст на последната фаланга. Неправилно решението не е зачетено от ответника. Друг е въпросът дали точно това посочено увреждане, редом с други заболявания, е причинено от атентат. В действителност лицето казва, че медицинското решение е издадено или 2016, 2017 или 2018г., а атентатът е бил 2017г., но посочената неяснота е следвало да се отстрани с оглед задължението на ответника да изясни релевантните факти.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София град, I отделение, 47 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователна жалбата А. К. Г. гражданин на И. срещу **РЕШЕНИЕ №1927** от 28.08.2020г. на зам.председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 8 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на статут на бежанец.

ОТМЕНЯ **РЕШЕНИЕ №1927** от 28.08.2020г. на зам.председателя на Държавната агенция за бежанците /ДАБ/ по чл. 75, ал. 1 вр. с чл. 9 от ЗУБ, с което е отказано предоставянето на хуманитарен статут на оспорващия.

ВРЪЩА в посочената част на ответника за постановяване на нов акт съобразно мотивите.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от съобщението до страните, че е изготвено пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: